

[Glistrup.]

Så siger hr. Kjeld Olesen, at han ikke er enig i den politik, vi gik ind for. Han er ikke enig i, at man i stedet for at forøge og forøge antallet af offentligt ansatte — i øjeblikket sker det vist med en fart af ca. 30.000 om året — skulle begrænse de offentlige ødslerier. Ja, det har vi forskellig politisk mening om. Vi tror, at arbejdsløshedssituationen i Danmark havde været væsentlig bedre, hvis man havde begrænset de offentlige ødslerier. Derigennem kunne man nedsætte indkomstskatten, og derigennem kunne man give et incitament til, at det igen kunne betale sig at arbejde, igen kunne betale sig at gøre en indsats. Vi tror, der vil være rigeligt af nyttigt arbejde at overflytte de mennesker fra den offentlige administration til, som hr. Kjeld Olesen omtalte. Det er vores opfattelse, men dér deles vandene mellem socialdemokratiet og fremskridtspartiet, og jeg er glad for, at jeg står på den rigtige side af vandet, den for Danmarks sociale udvikling lykkeligste side. Forretningen Danmark kan nu engang kun leve af, at vi virkelig gør en produktiv og en nyttig indsats, ikke af, at vi bare ansætter flere og flere inden for den offentlige sektor, som hr. Kjeld Olesen demonstrerede som sin filosofi.

Så var der unægtelig tilsyneladende mere hold i den kritik, som hr. Knud Jespersen forsøgte at fremsætte over for fremskridtspartiet, og det er bestemt ikke nogen ros til hr. Kjeld Olesen, at jeg må sige det på den måde. Hr. Knud Jespersen sagde nemlig, at fremskridtspartiet for et år siden gik til valg på, at man ville have 60.000 kr. skattefrit med virkning fra 1. januar 1975, og nu står vi og skal behandle skattelovene, som de skal være fra 1. januar 1975, og hvad siger så fremskridtspartiet? Vi siger, at vi skal have et skattefrit bundfradrag sådan i underkanten af de 20.000 kr. Hvor er valgkampens stolte tale om de 60.000 kr. blevet af, spurgte hr. Knud Jespersen.

Hr. Knud Jespersen skulle have fulgt noget bedre med i vores valgkamp, end han tilsyneladende har gjort. Vi præciserede klart og tydeligt, at det forudsatte, at vi allerede i forbindelse med den finanslov, som trådte i kraft den 1. april i år, og som altså blev forhandlet her i forårsmånederne, havde fået den fornødne indflydelse, så vi kunne være begyndt at begrænse alle de

mange overflødige udgifter, som præger det offentlige, kunne være kommet i gang med at nedsætte antallet på det offentliges lønninger, kunne være kommet i gang med at opsigse lejemaal osv., men når vi ikke kunne komme i gang med det fra 1. april 1974, så erkender vi blankt, at med så kort varsel, som der nu er tilbage til 1. januar 1975, kan man ikke nå op på den skattefrie bundgrænse på 60.000 kr. Vi ville gerne være nået væsentlig højere op end de 20.000 kr., som nu er det, der danner overkanten for, hvad vi tror der er praktisk realiserbart. Det ville have forudsat, at vi her i dette ting kunne have skaffet flertal for de besparelsesforslag på 22 mia kr., som vi har fremsat under sommerens forhandlinger i det politisk-økonomiske udvalg, men vælgerne ville det ikke så. De gav os kun 27 mandater i denne omgang, og derfor kan vi ikke komme igennem med det, vi helst ville, nemlig 22 mia kr. skattnedsættelse modsvarende de 22 mia kr. offentlige besparelser, vi har anvist. Vi må nøjes med det, der kan blive flertal for i dette ting, nemlig de 10 mia kr. i skattelettelse, og har man 10 mia kr. i skattelettelse, så kan man efter vort skøn ikke gå højere op end til 18.000-19.000 kr. som skattefrie bundgrænse, når der skal være skattelettelse til alle. Og det er jo meningen med denne meget store skattereform, at vi meget, meget gerne skal nå frem til, at alle kan få del i de klækkelige skattelettelser, der bliver tale om, når vi nu næste fredag gennemfører denne skattereform på grundlag af, at vi nedsætter skatterne med et tocifret milliardbeløb. Det er rigtigt, som finansministeren siger, at når vi deler 10 mia kr. ud — og det er både det, finansministeren og vi forsøger — og vi vil give lidt mere til de lavtlønnede og til dem, der ligger nede på pensionistindtægter o. lign., så bliver der noget mindre at give til dem, der ligger højere oppe. Når jeg talte om, at der var skattelettelser til alle, var det i forhold til den nugældende lovgivning, og i forhold til den nugældende lovgivning er der i vort forslag, som der er i finansministerens, skattelettelser til alle, men finansministerens skattelettelser er noget større, når man kommer noget højere op på indtægtsskalaen, og det er simpelt hen logisk, for når vi har de større skattelettelser længere nede, så er der selvfølgelig ikke midler tilbage til skattelettelserne højere oppe.